

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/295/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201181
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201181.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ Ing. V. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., 2/ Ing. H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., obaja zastúpení: Advokátska kancelária Mularčík a partneri, s.r.o., Námestie M. Benku 15, Bratislava, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, so sídlom Junácka 1, Bratislava, za účasti: No Limit Solutions, s.r.o., Hurbanovo nám. č. 6, Bratislava, zastúpený: JUDr. Karin Jakubcová, advokátka, so sídlom Grösslingová 45, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚKaSP-2010/11/441-OSV zo dňa 25.07.2011 a o uložení povinnosti doručiť toto rozhodnutie žalobcom, v konaní o odvolaní žalobcov proti uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/154/14-46 zo dňa 08.04.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/154/14-53 zo dňa 30.06.2015, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/154/14-46 zo dňa 08.04.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/154/14-53 zo dňa 30.06.2015 p o t v r d z u j e.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave konanie zastavil podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou 15. 07. 2014 sa žalobcovia domáhali podľa § 250b ods. 2 O.s.p. uloženia povinnosti žalovanému doručiť im stavebné povolenie č. ÚKaSP-2010/11/441-OSV zo dňa 25.07.2011 pre stavbu bytového domu s jedenástimi bytovými jednotkami na H. a žiadali odložiť jeho vykonateľnosť. Žalobcovia žiadali rozhodnutie č. ÚKaSP-2010/11/441-OSV zo dňa 25.07.2011 zrušiť a vrátiť žalovanému na nové prejednanie a rozhodnutie. Uviedli, že ako bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností - pozemkov parc. č. 18162/1, 18163/9, 18163/11, 18163/12 a stavby rodinného domu súp. č. XXXX na pozemku parc. č. 18163/9, nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., zapísaných na LV číslo XXXX, ktoré bezprostredne susedia s povolenou stavbou bytového domu na pozemkoch parc. č. 18155/1, 18155/2, 18155/3, 18155/4, 26198/2 v katastrálnom území D., pre ktorú bolo vydané predmetné stavebné povolenie, sú týmto rozhodnutím priamo dotknutí tým, že príjazd k stavbe, pre ktorú bolo vydané stavebné povolenie je možné realizovať len za predpokladu, že pre potreby príjazdu

bude slúžiť aj pozemok vo vlastníctve žalobcov parc. č. 18163/12, stavba rodinného domu súp. č. XXXX na pozemku parc. č. 18163/9 v spoluvlastníctve žalobcov bude stavbou, pre ktorú bolo vydané stavebné povolenie dotknutí z hľadiska svetlotechnických parametrov a bude dotknuté právo žalobcov na nerušené užívanie svojho rodinného domu v dôsledku nežiaducich výhľadov z bytových jednotiek umiestnených na povolenej stavbe. Upozornili, že stavebné povolenie je v časti technického riešenia severozápadnej fasády v rozpore s rozhodnutím o umiestnení stavby č. 673 č. ÚKaSP-2007- 006/2016-RMK-KHA-673. Žalobcom nebolo rozhodnutie o umiestnení stavby nikdy doručené, a to ani predchádzajúcemu vlastníkovi nehnuteľností, ktoré sú v súčasnosti v ich vlastníctve. Práva žalobcov na nerušené užívanie nehnuteľností v ich bezpodielovom spoluvlastníctve budú dotknuté v dôsledku stavebno - realizačných prác na stavbe, ako aj v dôsledku jej budúcej prevádzky. V konaní o povolení stavby boli opomenutými účastníkmi konania, ktorým boli odopreté zákonné práva. Krajský súd zistil, že zo strany žalobcov boli podané návrhy na obnovu konania, ako aj preskúmanie stavebného povolenia mimo odvolacieho konania.

Podľa názoru krajského súdu, žalobcovia mohli byť na svojich právach vydaním stavebného povolenia dotknutí. Vlastníctvo k svojim nehnuteľnostiam nadobudli v novembri 2010, kedy bola predmetná stavba bytového domu v ich susedstve právoplatne umiestnená. O tejto skutočnosti boli žalobcovia informovaní zo strany pribratého účastníka. Žalobcovia sa domáhali ochrany svojich práv prostredníctvom návrhov na obnovu konania a preskúmania stavebného povolenia mimo odvolacieho konania. Na súd sa obrátili so správnou žalobou a požiadavkou o doručenie napadnutého prvostupňového rozhodnutia dňa 15. 7. 2014, teda 10 dní pred uplynutím trojročnej objektívnej lehoty. Čas, ktorý zostával od podania žaloby do uplynutia predmetnej lehoty nedáva súdu prakticky žiaden priestor na zaobstaranie administratívneho spisu od žalovaného a preverenie tvrdení žalobcov aby mohol rozhodnúť o uložení povinnosti žalovanému doručiť žalobcovi napadnuté rozhodnutie v lehote do troch rokov od vydania stavebného povolenia.

Súd zistil, že najneskôr v júli 2013 sa žalobcovia dozvedeli o vydanom stavebnom povolení a mali minimálne 1 rok na to, aby sa dovolali súdnej ochrany. Žalobu podali až tesne pred uplynutím trojročnej lehoty, pričom nebolo v moci súdu navrátiť žalobcom postavenie účastníkov stavebného konania. S poukazom na ustanovenie § 247 ods. 1 až 3 a § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Opravným uznesením zo dňa 30. 6. 2015 Krajský súd v Bratislave opravil nesprávne uvedený dátum vyhlásenia napadnutého uznesenia.

Voči tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/154/14-46 zo dňa 08.04.2015 podali žalobcovia odvolanie, v ktorom vyjadrili nesúhlas s názorom súdu prvého stupňa. Odôvodnenie nemá podľa nich žiadnu oporu v ustanovení § 250b ods. 2 a 3 O.s.p. vzhľadom na to, že dodržaním procesnej lehoty bolo ich právo riadne uplatnené. Poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 69/2011 zo dňa 18. októbra 2012, v ktorom bol vyjadrený právny názor na doručovanie rozhodnutia podľa § 250b ods. 2 O.s.p.

Žalobcovia sa snažili využiť všetky mimoriadne opravné prostriedky, ktoré mali k dispozícii a táto okolnosť im nemôže byť na ťarchu, keď sám súd konštatoval, že žalobcovia mali byť účastníkmi stavebného konania.

Postupom súdu prvého stupňa boli vážnym spôsobom porušené práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie.

Žalobcovia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobcami napadnuté stavebné povolenie, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnili náhradu trov konania, ktoré v odvolaní vyčísľali.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 10. 8. 2015 uviedol, že nesúhlasí s názorom žalobcov a uznesenie považuje za vecne správne. Samotný postup žalobcov v danej veci im spôsobil neúspech. Žiadal napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

Pribratý účastník konania vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie žalobcov neobsahuje také dôvody, ktoré by vyvrátili správnu a logickú argumentáciu krajského súdu o potrebe zastavenia konania. Má za to, že o povinnosti doručiť rozhodnutie správneho orgánu opomenutému účastníkovi môže súd rozhodnúť len do troch rokov od jeho vydania. Podľa jeho názoru, nález Ústavného súdu, na ktorý žalobcovia poukázali, sa nezaoberá otázkou trojročnej lehoty, ale rieši doručovanie rozhodnutia verejnou vyhláškou.

Pribratý účastník nadobudol vlastnícke právo k pozemkom, na ktorých má byť realizovaná stavba, dňa 02. 08. 2013. Žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k susedným nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou zo dňa 25. 11. 2010 v čase, kedy bolo vydané právoplatné rozhodnutie o umiestnení stavby. Žalobca podniká v oblasti developerskej činnosti a realít a má dostatočné vedomosti a spôsobilosť získať informácie o plánovanej výstavbe. Žalobcovia sa o stavebnom povolení dozvedeli minimálne dňa 05.06.2013 v konaní o predĺžení platnosti stavebného povolenia. Krajský súd správne postupoval, keď preveroval, či žalobcovia mali časový priestor na náležitú ochranu svojich práv skôr, než podali žalobu.

Podľa jeho názoru, zo strany žalobcov sa mohlo jednáť o účelové podanie žaloby tesne pred skončením zákonnej objektívnej lehoty (napriek snahe pribratého účastníka ako stavebníka o dohodu), ktoré možno považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorému nemožno poskytnúť súdnu ochranu.

Na základe uvedených dôvodov má za to, že krajský súd postupoval správne, zistil skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia a navrhol ho potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.).

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p., (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá O.s.p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

Žalobná legitimácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p., musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu, t.j. kedy sa jednostranný úkon správneho orgánu (individuálny správny akt) vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom dotýka ich právnej sféry. Nejde teda iba o to, či úkon správneho orgánu založil, zmenil alebo zrušil, či záväzne určil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či sa podľa tvrdení žalobcu v žalobe, negatívne prejavil v jeho právnej sfére.

Podľa § 250 ods. 2 veta druhá O.s.p., podať žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Z posledne citovaného zákonného ustanovenia možno vyvodiť záver, že žalobu môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania opomenul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením. V prípade, ak správny orgán niekomu práva účastníka správneho konania uprie, neoznámí mu začatie konania ani mu nedoručí rozhodnutie, treba postupovať podľa ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p.

Podľa § 250b ods. 2 O.s.p., ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnomu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku,

správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Súd postupuje podľa § 250b ods. 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov (ods. 3 cit. ustanovenia).

Podľa § 59 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) platnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného, účastníkmi stavebného konania sú: b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté, c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov.

Podľa § 69 ods. 1 citovaného zákona, stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sa oznámi rovnakým spôsobom ako začatie stavebného konania a upovedomenie o ústnom pojednávaní; tieto rozhodnutia týkajúce sa jednoduchých a drobných stavieb sa oznámia aj orgánom štátnej správy, ktoré si vyhradili posúdenie dokumentácie.

Podľa § 140 citovaného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov dôležité písomnosti najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

Každý správny orgán, ktorý má konať a rozhodovať v správnom konaní, je orgánom poskytujúcim inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Právo byť účastníkom správneho konania je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a domáhať sa ho možno za splnenia zákonom stanovených predpokladov.

Účelom ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p. je garantovať naplnenie základného práva domáhať sa účasti v správnom konaní, a to takým spôsobom, že každý, kto sa o sebe domnieva, že by mal byť účastníkom správneho konania, z ktorého vzišlo rozhodnutie, má právo domáhať sa toho, aby mu bolo toto rozhodnutie doručené.

Ak teda žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené (opomenutý účastník), hoci s ním ako s účastníkom konania mal správny orgán konať, súd musí zisťovať, či mal byť žalobca účastníkom správneho konania (v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov resp. osobitného právneho predpisu, napr. stavebného zákona) a charakter rozhodnutia, ktoré žalobca žalobou napáda.

Správny súd v rámci konania o žalobe opomenutého účastníka otázku, či žalobca je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry, ustanovenie § 250b ods. 2 O.s.p. prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 O.s.p. a § 250 ods. 2 O.s.p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal (aj keď žalobca účastníkom správneho konania bol alebo mal byť) a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb.

Ak súd dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správnejmu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Predpokladom na takýto postup súdu je splnenie podmienky, aby od vydania predmetného rozhodnutia neuplynula lehota dlhšia ako 3 roky.

Podstatným pre posúdenie aplikácie postupu súdu podľa § 250b ods. 2 O.s.p. je stanovenie takého výkladu, či podmienkou na uloženie povinnosti správnejmu orgánu doručiť napadnuté rozhodnutie opomenutému účastníkovi konania je podanie žaloby žalobcom na súd v objektívnej lehote 3 rokov od jeho vydania (ako to tvrdia žalobcovia) alebo uloženie danej povinnosti správnejmu orgánu súdom, (t.j. vydanie príslušného súdneho rozhodnutia) v lehote 3 rokov od vydania správneho rozhodnutia.

S prihliadnutím na systematický aj logický výklad ust. § 250b ods. 1 až 3 O.s.p. možno dospieť k záveru, že trojročná lehota určená zákonodarcom v ods. 3 cit. ustanovenia sa vzťahuje k úkonom súdu, t.j. obmedzuje prípustnosť postupu súdu podľa ods. 2 cit. ustanovenia (overenie správnosti tvrdení žalobcu, že je opomenutým účastníkom a vydanie rozhodnutia, ktorým uloží správnejmu orgánu povinnosť doručiť žalobou napadnuté rozhodnutie žalobcovi), len v prípade, ak ešte neuplynula lehota 3 rokov od vydania správneho rozhodnutia, ktoré sa má doručovať.

V prípade, ak by úmyslom zákonodarcu bolo určenie prekluzívnej trojročnej lehoty pre podanie žaloby a žiadosti o doručenie správneho rozhodnutia žalobcom (opomenutým účastníkom), nemohla by sa príslušná formulácia v ust. § 250b ods. 3 O.s.p. vzťahovať na postup súdu, ale na stanovenie objektívnej lehoty 3 roky na podanie žaloby žalobcom.

Právnu úvahu žalobcov, že podaním žaloby podľa § 250b ods. 2 a 3 O.s.p. v lehote 3 rokov od vydania správneho rozhodnutia zostalo ich právo zachované, preto nemožno považovať za správnu a zodpovedajúcu právnej úprave.

Taktiež podľa ustálenej judikatúry, správny súd uloží správne orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobcovi, ktorý tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia (pozri bližšie napr. R 89/11).

Prvostupňový súd pred vydaním odvolaním napadnutého uznesenia skúmal možnosti žalobcov uplatniť si súdnou žalobou svoje nároky a na základe skutkových zistení dospel k logickému a správne právnemu názoru vyjadrenému v predmetnom rozhodnutí.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, podanie žaloby na súd 15.07.2014, len 10 dní pred uplynutím lehoty 3 rokov od vydania správneho rozhodnutia (25.07.2011), neumožnilo súdu zodpovedne preskúmať (aj vzhľadom na to, že v čase podania žaloby nedisponoval administratívnym spisom žalovaného), či žalobcovia mali byť účastníkmi správneho konania a vydať rozhodnutie, ktorým by uložil žalovanému doručiť rozhodnutie zo dňa 25.07.2011 žalobcom. Krajský súd na základe výzvy obdržal administratívny spis žalovaného dňa 04.09.2014, teda po uplynutí prekluzívnej lehoty troch rokov pre postup podľa § 250b ods. 2 O.s.p. Charakter daného prípadu neumožnil súdu bez overenia si skutkového stavu z dokladov obsiahnutých v spise správneho orgánu, či žalobcovia mali byť účastníkmi správneho konania, bezodkladne nariadiť žalovanému doručenie správneho rozhodnutia žalobcom.

Právne názory prezentované v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazovali žalobcovia vo svojich písomných podaniach neboli na daný prípad aplikovateľné, pretože riešili skutkovo inú situáciu.

Podľa ust. § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihlíada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 250d ods. 3 veta prvá O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, (v tomto prípade rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré nebolo napadnuté riadnym opravným prostriedkom), ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a O.s.p. alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne, keď konanie v predmetnej veci podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil, a preto rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobcovia neboli v konaní o odvolaní úspešní, žalovanému a pribratému účastníkovi zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá v závere nespomenúť zásadu, ktorá platila už v rímskom práve a podľa ktorej "vigilantibus iura scripta sunt" t.j. "práva patria len bdelým" (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To isté platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.